

VIAȚA DUHOVNICEASCĂ ÎN DIASPORA?

Preot VLAD LIA
Teologie Pastorală anul II

Plecând de la întrebarea primită în urmă cu puțină vreme: “Poate omul să ducă o viață duhovnicească în vremurile actuale, în afara țării?”, voi încerca să răspund din punctul de vedere al slujitorului de dincolo de Catapeteasmă.

Traiu în afara țării, în Germania, nu se arată chiar atât de simplu cum, poate, este privit de către cei ce locuiesc în România. Cetățenii români stabiliți pe teritoriul Germaniei sunt nevoiți să se alinieze cerințelor și standardelor de viață impuse de către autorități. Astfel, timpul celui ce trăiește la standardele germane este foarte bine drămuț. Acest fapt duce de foarte multe ori la concesii din partea românilor, alegând lucrurile primordiale sau principale pentru ei, lăsând deoparte pe cele ce devin mai puțin importante sau chiar o povară pentru unii dintre aceștia.

Cunoaștem cu toții că Germania este o țară dezvoltată și avansată, tocmai datorită unor stricteți foarte clar impuse. Avantajul românului este că se poate adapta foarte ușor situațiilor și solicitărilor noi, putând astfel să răzbată în toate colțurile lumii. Însă aceste adaptări vin și cu o mare parte de dezavantaje pentru români, anume, renunțarea la unele obiceiuri și tradiții moștenite din generație în generație. Odată cu acestea vine și îmbrățișarea unor tradiții și obiceiuri locale (mult spus tradiții, majoritatea acțiunilor și activităților fiind aproape complet golite de simbolistică duhovnicească). Astfel, începe așa-zisa integrare a românului în societatea germană.

Despre o integrare completă nu poate fi vorba, căci cetățeanul român nu va putea, din fire, să renunțe la unele din obiceiurile moștenite și înscrise în ADN-ul său. Însă, de foarte multe ori, aceștia rămân prinși între lupta sufletului de a păstra din cele românești și plăcerile aduse de traiul în regiunile germane.

Având în vedere acestea, revin la întrebarea inițială și răspund: „Se poate trăi duhovnicește, cu condiția de a reveni la rădăcini”. Iar acest lucru poate fi făcut foarte simplu, luând seama la câteva pasaje din Sfânta Scriptură din care voi menționa: pe cel din Vechiul Testament - “Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeu ți-l va da ție.” Ies. 20, 12.

Această poruncă dată de Domnul Dumnezeu prin Moise, prorocul Său, ne învață foarte simplu să ne aducem aminte de cele primite drept învățătură de la părinții noștri. Iar aceasta cum altfel decât prin cinstirea lor, prin respectul față de tot ceea ce au făcut pentru noi, pentru dragostea pe care ne-au arătat-o. Cinstirea părinților se traduce și prin respectarea obiceiurilor și tradițiilor înmânate nouă, prin întoarcerea la cele primite de la generațiile anterioare, învățături pe care le cunoaștem, în care ne regăsim, cu care suntem obișnuiți, care ne fac să tresărim atunci când le sesizăm în preajma noastră. Acestea purtând numele de tradiție. Tradiție populară. Obiceiuri înscrise în măduva oaselor.

Întoarcerea la acestea, aduc românului starea de bine, de liniște, de regăsire a sinelui și a celor din jur, ajutându-l la găsirea identității pierdute sau uitate. Însă aceasta nu este de ajuns spre a avea o viață duhovnicească, ci doar un pas către aceasta.

Aducerea aminte de lucrurile străvechi ar trebui să ne ducă și spre momentele când părinții, sau chiar mai bine, bunicii, ne vorbeau și ne învățau despre Dumnezeu, culminând cu drumurile săptămânale la Sfânta Liturghie de Duminică. În acest pas avem, acum, un sprijin și în afara granițelor României. Biserica Ortodoxă Română se îngrijește de sufletele creștinilor, rânduind preoți din ce în ce mai mulți, în aproape toate colțurile lumii și ajutând la înființarea comunităților românești ce se vor coagula, în cele mai multe cazuri, în jurul Bisericii.

Dacă omul va reuși să treacă pragul bisericii, fie că o regăsește, fie că o descoperă acum, este deja pe drumul spre o viață duhovnicească. Trecând pragul bisericii a depășit deja foarte multe bariere puse în calea sa de către societatea mult prea secularizată din zilele noastre. Ajungând în Casa Domnului, a reușit să se ridice sufletește din amorțeala la care sunt predispuși toți cei ce gustă din dulceața traiului în afara țării.

Ajungând aici, se va întâlni cu “reprezentantul lui Dumnezeu”, cu ajutorul căruia se poate așeza pe o traiectorie dreaptă spre o viață duhovnicească, primind din partea preotului răspuns întrebărilor și înțelegând acest univers vast al lui Dumnezeu. Va ajunge să facă cunoștință cu Rugăciunea și chiar cu Postul, lucruri absolut necesare sufletului.

Astfel, viața duhovnicească poate fi atinsă prin tradiții și obiceiuri creștine, prin regăsirea sau cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrurilor bineplăcute Lui, prin aplecarea spre îngrijirea sufletului prin Post și Rugăciune. Epoca modernă în care ne aflăm nu ne poate lua aceste lucruri mai sus amintite, deoarece ele aparțin sufletului și deci, nu se supun legilor lumești.